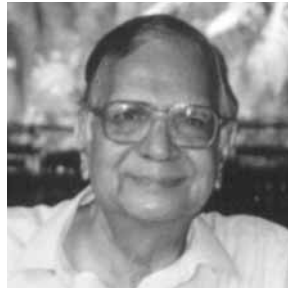

Verlaat uw wereld en kom in de onze...

en wel zonder voorwaarden vooraf

– Surendra Narayan

Dit was het advies dat gegeven werd door een Mahatma aan iemand die het spirituele pad wilde betreden. Natuurlijk zijn er geen twee afgescheiden werelden – één waarin de Mahatma's wonen en de ander voor mensen en de rest van de schepping, inclusief dieren en vogels. Zoals dezelfde Mahatma uitlegde in een brief aan A.P. Sinnett, *'Geest en Materie zijn één, daar zij slechts een differentiatie zijn van toestanden, niet van essenties.'* Daarom verwijzen de twee werelden slechts naar twee verschillende niveaus of toestanden van bewustzijn – de ene materieel en verdeelend, de andere spiritueel en verenigend en aldus verheven boven zelfzucht en de begeerte naar persoonlijk voordeel.

Aan de zoekers naar Waarheid is hetzelfde advies, dat een verplichting belichaamt, gegeven, in verschillend idioom, door de grote leraren van de mensheid. *De Stem van de Stilte* formuleert het poëtisch als volgt: *'De zuivere wateren van het eeuwige leven, klaar en kristalhelder, kunnen zich niet vermengen met de modderige waterstromen van de moessonstorm.'*

De apostel Johannes heeft dit veelzeggend in andere woorden geformuleerd toen hij zei:

'...Zoals de wijnrank niet uit zichzelf vruchten kan dragen, behalve als hij aan de wijnstok vastzit; evenmin kunt u dat, tenzij u aan mij vasthoudt.'

Thomas a Kempis verheldert dit als volgt in *De Navolging van Christus*: *'Er zijn mensen die zich overgeven, maar er zijn ook uitzonderingen; want zij schenken niet hun hele vertrouwen aan God, daarom bezinnen ze zich hoe ze voor zichzelf kunnen zorgen.'*

Sommigen bieden aanvankelijk wel alles, maar keren later, wanneer zij zijn belaagd door verleidingen, terug naar hun oude levenswijze en daarom boeken zij geen vooruitgang waar het deugd aangaat.

Zij zullen geen beschikking krijgen over de ware vrijheid van een zuiver hart, noch over de gunst van zoete vriendschap met mij.'

Men kan daar in dezelfde trant aan toevoegen dat het vanzelfsprekend onmogelijk is dat het zoute zeewater naar de hemel opstijgt als een wolk, met zuivere regen erin om de uitgedroogde aarde te voeden, zonder zijn zout af te scheiden. Zout betekent in onze context hier de begeerte naar materiële dingen, bezittingen en posities. Begeerte ontstaat uit onwetendheid, *avidya*, van de waarheid dat niets wat materieel is blijvend is, dat het steeds verandert en op een dag vergaat. *'Wijsheid is omkleed met deze constante vijand van de wijze, in de vorm van begeerte, die onvervulbaar is als een vlam.'*

Aldus is het verlaten van onze wereld en het betreden van Hun wereld een veranderende perceptie van het leven en van alles waarmee wij in contact komen. Het voorziet in een dieper begripen van onze ware natuur en een consequente verschuiving in onze houdingen opzichte van alles wat we tegenkomen.

J. Krishnamurti stelt de vraag of er een toestand is waarin er het horen van geluid is, het zien van ogen en het bestaan van voorwerpen, en er toch geen serieuze begeerte bestaat. En hij geeft zelf antwoord door te beweren dat er zo'n toestand *is*, een toestand waar er gewaarzijn is, maar geen begeerte. Dat komt niet omdat wij oud geworden zijn en onze vitaliteit kwijt zijn, maar omdat er geen begeerte *ontstaat* – daar

begeerte zien, aanraken, voelen is, en als gevolg van dat gevoel ontstaat de behoefte om te *bezitten*.

Hier komen twee voorbeelden naar voren, het ene in het leven van Boeddha en het andere in dat van Jezus Christus. Een heel rijke man kwam bij Boeddha en vroeg of hij zijn rijkdom, zijn huis en zijn zakelijke ondernemingen moest opgeven en dakloos moest worden om de gelukzaligheid van een religieus leven te verkrijgen. Boeddha antwoordde dat het niet leven, weelde en macht zijn waardoor de mens tot slaaf gemaakt wordt, maar het *gehecht zijn aan* leven, weelde en macht. Het dharma van de tathagata vraagt niet van iemand dat hij dakloos wordt of afstand doet van de wereld. Maar het vraagt ieder mens zich te bevrijden van de illusie van het zelf, zijn hart te zuiveren, de dorst naar genot af te zweren en een leven van rechtschapenheid te leiden.

Precies zo kwam op een dag een rijke jonge man bij Jezus Christus en vroeg hem wat hij moest doen om het eeuwige leven te verwerven. Jezus vroeg hem zich aan de geboden te houden. De jongeman antwoordde dat hij zich daaraan gehouden had vanaf zijn jeugd en vroeg wat hij nu nog tekort kwam. Jezus zei: als u volmaakt wilt zijn, verkoop dan al wat u heeft en geef de opbrengst aan de armen. Toen de jongeman dit hoorde, ging hij bedroefd weg, want hij had veel bezittingen. Het valt op dat de verwijzing hier is naar 'bezittingen', niet naar weelde.

Onze natuur is in wezen puur. Onzuiverheid komt voort uit de illusie van een afgescheiden zelf dat bewogen wordt door sensatie en zelfzuchtige begeerten. De *sadhana* (=geestelijke oefening, *Ganesha*) voor het uitstijgen boven deze illusie is gericht op zelf-

purificatie. Zuiver eten en drinken voor het fysiek lichaam, zuivere emoties en zuivere gedachten voor het astraal en het mentaal lichaam; en aandachtig nadenken of mediteren over onze ware identiteit helpt ons om dieper te duiken in het rijk van eenheid en onze echte aard te begrijpen en de aard van alles wat wij zien en waarmee wij in contact komen. De boeddha verwees ernaar als volmaking van begrijpen. Wat nodig is, is zuivering van het lager zelf waardoor het gevoeliger wordt, en *niet* het onderdrukken van het lager zelf. Leraren hebben geadviseerd de lagere begeerten, emoties en gedachten niet te onderdrukken, want hoe meer wij onderdrukken, hoe groter de kracht kan zijn waarmee ze op een dag tevoorschijn komen, als wij niet opletten. Onderdrukking leidt niet tot vernietiging of zuivering. Mevrouw Blavatsky formuleerde het aldus: *‘Stelt u zich eens voor dat een dozijn stinkdieren gevangen zit in de zuivere atmosfeer van een Dong-pa [een klooster], kunnen die daaruit voortkomen, doordrenkt met alle aangename geuren van de gebruikte wierook?’*

Zuivering van het lager zelf maakt het ook een getrouwe afspiegeling van het hogere en verschaft een krachtig kanaal voor het stromen van pure energie om te helpen en te verlossen.

Een bedachtzame filosoof adviseerde ons eens om altijd in gedachten te houden dat wij bij het trainen van een jong hondje (het lager zelf – onze fysieke, astrale en mentale lichamen) uiteindelijk een jonge hond willen krijgen die

onze vriend en helper is. Annie Besant noemt dit *sadhana* als ‘spirituele alchemie’ en vermeldt dat ieder individu in zichzelf leven en energie heeft waarmee hij zijn doel tracht te bereiken.

Iemand die Hun wereld wil binnengaan tracht deze krachten te transmuteren van lagere doelen tot hogere, van grove energieën naar energieën die verfijnd en gesimaliseerd zijn. Dan worden deze energieën niet voor het zelf gebruikt, maar om anderen te helpen om te groeien in goedheid ‘zodat deze tuin der goden – de mensheid – zal bloeien als een roos.’

Doorzettingsvermogen en waakzame aandacht of bewustzijn komen hier te pas. Boeddha vroeg eens aan zijn zoon: ‘Rahula, waar is een spiegel voor bedoeld?’ en Rahula antwoordde, ‘Om naar jezelf te kijken, vader.’ Boeddha adviseerde toen: ‘Rahula! Zo moet je steeds naar jezelf kijken, naar wat je denkt, wat je zegt en wat je doet.’

Laat ons eindigen met een stukje uit *Practisch Occultisme* van H.P. Blavatsky: *‘Wanneer het “astraal” alleen de overwonnen mens weerspiegelt, de nog levende maar niet langer de verlangende, egoïstische persoonlijkheid, dan kan de schitterende Augoeides, het goddelijk zelf, trillen in bewuste harmonie met beide polen van de menselijke entiteit – de man van de materie gezuiverd, en de altijd zuivere Spirituele Ziel – en in de tegenwoordigheid staan van de Meester Zelf.’*

Uit: *The Theosophist*, december 2004

Vertaling: A.M.I.